

Rolnummer 676
Arrest nr. 43/94 van 19 mei 1994

A R R E S T

In zake : het beroep tot vernietiging van artikel 1 van de wet van 6 augustus 1993 houdende wijziging van het Wetboek van de inkomstenbelastingen voor wat betreft de vrijwillige brandweerlieden, ingesteld door Bertrand Claus.

Het Arbitragehof, beperkte kamer,

samengesteld uit voorzitter L. De Grève en de rechters-verslaggevers L.P. Suetens en Y. de Wasseige, bijgestaan door de griffier H. Van der Zwalmen,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van het beroep*

Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 18 februari 1994 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 21 februari 1994, is beroep tot vernietiging ingesteld van artikel 1 van de wet van 6 augustus 1993 houdende wijziging van het Wetboek van de inkomstenbelastingen voor wat betreft de vrijwillige brandweerlieden (bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 31 augustus 1993), door Bertrand Claus, wonende te 9880 Aalter, Lentakkerstraat 6 c.

II. *De rechtspleging*

Bij beschikking van 21 februari 1994 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

Op 9 maart 1994 hebben de rechters-verslaggevers L.P. Suetens en Y. de Wasseige, met toepassing van artikel 71, eerste lid, van de organieke wet, de voorzitter ervan in kennis gesteld dat zij ertoe zouden kunnen worden gebracht aan het Hof, zitting houdende in beperkte kamer, voor te stellen het beroep tot vernietiging als kennelijk niet-ontvankelijk te verwerpen.

Overeenkomstig artikel 71, tweede lid, van de organieke wet is van de conclusies van de rechters-verslaggevers aan verzoeker kennisgegeven bij op 11 maart 1994 ter post aangetekende brief.

Verzoeker heeft een memorie met verantwoording ingediend bij op 25 maart 1994 ter post aangetekende brief.

De rechtspleging is gevoerd conform de artikelen 62 en volgende van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

III. *De bestreden norm*

Het bestreden artikel 1 van de wet van 6 augustus 1993 bepaalt :

« Artikel 38 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, gewijzigd bij de wet van 28 juli 1992, wordt aangevuld als volgt :

' 12° vergoeding van de vrijwilligers van de openbare brandweerkorpsen tot het beloop van 60.000 frank ' ».

Artikel 38 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 bepaalt welke beroepsinkomsten niet worden belast op grond van sociale en culturele vrijstellingen.

IV. *In rechte*

Ten aanzien van de opmerkingen van de verzoeker over de conclusies van de

verslaggevers

1. In zijn memorie met verantwoording laat verzoeker gelden dat de conclusies van de verslaggevers als niet ontvankelijk moeten worden aangezien, vermits daarin de term «*kennelijk* niet ontvankelijk » in plaats van de in artikel 71, eerste lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 gebruikte term «*klaarblijkelijk* niet ontvankelijk » voorkomt, enerzijds, en die conclusies niet zouden voldoen aan de voor bestuurshandelingen geldende motiveringsplicht, anderzijds.

2. De draagwijdte van de zogenaamde « conclusies van de verslaggevers » is tijdens de parlementaire voorbereiding als volgt omschreven :

« Het enige wat de verslaggevers in hun verslag aan de voorzitter (artikel 71, 1°) of aan het Hof (artikel 72, 1°) meedelen en het enige wat ze ook in hun conclusie aan de partijen meedelen (artikel 71, 2°; artikel 72, 2°) is dat er uit het eerste onderzoek van het verzoekschrift of van de verwijzingsbeslissing blijkt dat er volgens hen een probleem bestaat inzake de ontvankelijkheid, inzake de bevoegdheid van het Hof of inzake de gegrondheid.

De verslaggevers delen ter zake slechts hun voorlopige conclusies mee, zonder dat deze als een vooroordeel kunnen worden beschouwd.

(...)

Hun verslag aan de voorzitter (artikel 71, 1°), of aan het Hof (artikel 72, 1°), (...), hun conclusies meegedeeld aan de partijen, houden dan ook op geen enkele wijze een werkelijk vooroordeel in.

De enige draagwijdte van hun optreden (...) is :

1) dat zij aan de voorzitter of aan het Hof te kennen geven dat uit hun eerste onderzoek, voorlopig, is gebleken dat er een probleem bestaat, inzake de klaarlijklijke onontvankelijkheid, onbevoegdheid of de ongegrondheid.

2) dat zij dit ook aan de partijen meedelen, zodat dezen hierover een « memorie van verantwoording » kunnen indienen. In hun aan de partijen meegedeelde conclusies duiden de verslaggevers slechts aan over welke aspecten van de ontvankelijkheid, de bevoegdheid van het Hof of de gegrondheid een nadere verantwoording wenselijk is » (*Gedr. St.*, Kamer van Volksvertegenwoordigers, 1988-1989, nr. 633/4, pp. 36-37).

Daaruit vloeit voort dat, in tegenstelling tot wat de verzoeker aanvoert, de conclusies van de verslaggevers geen beslissing inhouden - noch een bestuurlijke beslissing, noch een rechterlijke

beslissing - en niet aan sacrale bewoordingen zijn gebonden.

Die conclusies reiken niet verder dan de mededeling aan de verzoeker van het bestaan van een probleem van klaarlijkelijke onontvankelijkheid, onbevoegdheid of ongegrondheid. Die mededeling beoogt het recht op een behoorlijke rechtspleging van verzoeker te waarborgen door hem de mogelijkheid te bieden zich ten aanzien van het opgeworpen probleem te verantwoorden.

3. Ten deze zijn de conclusies van de verslaggevers die aan de verzoeker zijn toegezonden onder uitdrukkelijke verwijzing naar artikel 71 van de bijzondere wet van 6 januari 1989, klaarlijkelijk en kennelijk voldoende duidelijk geweest, vermits de verzoeker onder de hoofding « memorie met verantwoording (artikel 71, alinea 2, *in fine*, van de wet van 6 januari 1989) » uitvoerig antwoordt op alle in die conclusies voorkomende elementen en argumenten.

Ten aanzien van het belang van de verzoeker

4. Artikel 142 van de Grondwet (vroeger artikel 107ter, § 2) bepaalt :

« (...) De zaak kan bij het Hof aanhangig worden gemaakt door iedere bij wet aangewezen overheid, door ieder die doet blijken van een belang of, prejudicieel, door ieder rechtscollege. »

Naar luid van artikel 2, 2°, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof kunnen de beroepen tot vernietiging worden ingesteld « door iedere natuurlijke of rechtspersoon die doet blijken van een belang ... ».

De voormelde bepalingen vergen dus dat de natuurlijke persoon of rechtspersoon die een verzoekschrift indient, doet blijken van een belang om voor het Hof in rechte te treden.

Van het vereiste belang doen slechts blijken de personen wier situatie door de bestreden norm rechtstreeks en ongunstig zou kunnen worden geraakt.

5. Het bestreden artikel 38, 12°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen, ingevoegd bij artikel 1 van de wet van 6 augustus 1993, bepaalt dat de vergoeding van de vrijwilligers van de

openbare brandweerkorpsen tot het beloop van 60.000 frank als vrijgestelde inkomsten wordt aangezien.

De verzoeker, die als steward met de graad van eerstaanwezend cabinechef langeafstandsvluchten bij Sabena werkzaam is en niet aanvoert dat hij vrijwilliger zou zijn bij een openbaar brandweerkorps, wordt door de aangevochten wetsbepaling niet rechtstreeks en ongunstig in zijn situatie geraakt.

De eventuele vernietiging van de bestreden bepaling zou de situatie van de verzoeker volledig onaangeroerd laten; zij zou geen einde maken aan enig nadeel en hem evenmin enig persoonlijk voordeel bezorgen.

Zijn enkele hoedanigheid van belastingplichtige volstaat niet om het rechtens vereiste belang op te leveren. Het erkennen van een belang dat niet verschilt van het belang dat iedere persoon erbij heeft dat de wettelijkheid in alle omstandigheden in acht wordt genomen, zou neerkomen op het aanvaarden van de *actio popularis*, wat de Grondwetgever niet heeft gewild.

Het beroep is dan ook klaarblijkelijk onontvankelijk wegens ontstentenis van het rechtens vereiste belang.

Om die redenen,

het Hof, beperkte kamer,

met eenparigheid van stemmen,

verwerpt het beroep.

Aldus uitgesproken in het Nederlands, het Frans en het Duits, conform artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 19 mei 1994.

De griffier,

De voorzitter,

H. Van der Zwalmen

L. De Grève